

LIST EN BEDROG, PINKSTEREN WORDT HET TOCH

(Originele Drentse versie: Stinkperen)

Kluchtig blijspel in drie bedrijven

door

MARTIN WOLF

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIST EN BEDROG, PINKSTEREN WORDT HE TOCH-STINKPEREN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARTIN WOLF** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© 2024 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon (03)3.66.44.00,

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Moeder Geeze Slachter - een zeer negatief ingestelde vrouw.

Vader Eberhard Slachter - een stil type, een man met droge humor.

Joop Blom - Huisschilder, hij heeft veel stress door een mislukt zakelijk avontuur dat zijn pensioen in gevaar heeft gebracht. Hij overschat zichzelf graag en stottert een beetje.

Hennie Blom-Slachter - Zijn kordate vrouw.

Gijs Blom - Hun zoon, een speciale jongen die niet tegen vreemden praat.

Alie Zandman-Slachter - Zus van Hennie, weduwe, goedgevolg en niet erg slim.

Bartholomeus (Bart) Bruinkool - De vage nieuwe "vriend" van Alie.

Gina Verdonk - Een spirituele oudere vrouw met een geheim.

Cor van Strik - De nieuwe buurman van Hennie en Joop, een vrolijke, behulpzame man. Grappenmaker maar niet erg handig.

Inge van Strik - Zijn dochter, een beetje apart. Ze heeft een niet-gespecificeerd syndroom.

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de gedateerde woonkeuken van Joop en Hennie. Er staat ergens in de ruimte een "dragende" paal.

EERSTE BEDRIJF

(Joop zit met een verrekijker naar buiten te kijken)

HENNIE: *(Komt op met twee kopjes koffie en een envelop)* Kijk eens aan, laten we nog even koffiedrinken voordat Gijs er weer is.

JOOP: *(Legt de verrekijker weg, stottert)* Lekker, heb je er ook iets bij?

HENNIE: Nee hoor, we gaan zo eten.

JOOP: I.. i.. Ik heb anders wel al honger.

HENNIE: Dat woord gebruiken we niet, Joop Blom. Honger, dat hebben ze in Afrika.

JOOP: Nou, dan een trek die op honger lijkt.

HENNIE: We moeten morgen in de tuin werken, het wordt mooi weer met Pinksteren. Heb je de eekhoorns al gezien?

JOOP: Ja, kijk, daar gaat hij weer hup hup hup... en weg.

HENNIE: Ja ja... en zij gaat er weer achteraan. Wat knap dat ze op zo'n dun takje kan staan... Nou moet je niet boos worden, maar er is weer post...

JOOP: *(schiets vol in de stress)* Van...?

HENNIE: Ja, ik ben bang van wel. Zal ik hem openmaken of wil je hem laten liggen tot na het weekend?

JOOP: Geef maar hier. *(Neemt de envelop met trillende handen aan)*
Als het weer slecht nieuws is, dan grijp ik naar de fles... *(Begint de envelop met trillende handen open te maken)*

HENNIE: Dat lost niets op, Joop. Dat hebben we wel gezien bij Jurrie.

JOOP: Jurrie is wel overal vanaf.

HENNIE: Zo mag je niet praten, Joop...

JOOP: *(Gebroken)* Bijna veertig jaar heb ik me kapot gewerkt en op het moment dat ik denk dat ik een beetje rustig aan kan doen, gebeurt dit. Die vuile oplichter *(stotteren wordt steeds erger)* heeft ons zonder met zijn ogen te knippen erin geluisd en zelf is hij met de noorderzon vertrokken. Zulke mensen zouden ze moeten kielhalen...

HENNIE: Kijk eerst maar wat erin staat, misschien is het goed

nieuws.

JOOP: (*Zet de bril op*) Geachte heer Blom, beste Joop. Zoals afgesproken houden wij u op de hoogte van de gang van zaken rond het "faillissement" van de firma "de Bruine". Aangezien u eiser bent in deze zaak, moeten wij u helaas het volgende meedelen. De eigenaar is met onbekende bestemming vertrokken en momenteel is zijn woon- en/of verblijfplaats onbekend.

Daarom is het voor ons momenteel onmogelijk om enig deel van uw vordering te confisqueren. Eerlijkheidshalve delen wij u mee dat wij ons grote zorgen maken over de afloop van deze zaak. Gezien de trage voortgang willen wij u erop voorbereiden dat er mogelijk niets van uw vordering boven tafel zal komen. Misschien is het verstandig dit alvast met uw accountant te bespreken. Oninbare debiteuren zijn helaas een risico voor de zelfstandige ondernemer.

Uiteraard blijven wij de zaak "de Bruine" nauwlettend volgen. Als er ontwikkelingen zijn, hoort u dit onmiddellijk van ons.

Met vriendelijke groeten, Hans Klorkestein Incassobureau de Pitbull.

P.S. U treft bijgaand tevens de factuur aan voor de geleverde inspanning onzerzijds.

(*Joop gooit de brief op de grond*) Niks, helemaal niks krijgen we terug. Alles is kapot, alles is voor niets geweest, veertig jaar ploeteren, in één keer weg! Honderdvierentwintigduizend euro, poef, weg. (*Bijna huilend*)

HENNIE: We hebben toch nog wel wat. Ons huis is vrij, de bus is van jou, de voorraad is betaald en er is nog wat spaargeld.

JOOP: Inderdaad, "wat" spaargeld. Dat is toch lang niet genoeg om te stoppen met het bedrijf.

HENNIE: Misschien moet je toch eens op zoek gaan naar een ander incassobureau. Deze man vertrouw ik ook voor geen meter. Eerst zegt hij: "als het niet lukt om de vordering binnen te halen, blijft de beurs gesloten." En later komt hij erachteraan dat wij "uiteraard wel het standaardtarief van tachtig euro per kwartier moeten betalen." En zijn gezicht staat me ook niet aan.

JOOP: (*Met hand op de borst, happend naar adem*) Ik ga hieraan kapot, Hennie. Die hele zaak "de Bruine" ruïneert me, en die

Klorkestein erbij. Ik zal moeten werken tot aan mijn graf.

HENNIE: Je hebt toch wel recht op AOW, en je hebt toch ook pensioen opgebouwd?

JOOP: Begin me er niet over, die flapdrol van dat verzekeringskantoor beloofde me destijds gouden bergen, maar wat heb ik? Emmertjes zand. In de jaren tachtig was een ton nog serieus geld, maar met de komst van de euro en de belachelijke inflatie van de laatste veertig jaar is dat toch ook niks meer. En daarbij, dat is bruto geld.

HENNIE: Dan moet je nog maar een paar jaar doorgaan.

JOOP: Hoe dan? Ik ben langzamerhand een wrak.

HENNIE: Samen met Gijs. Dan kan hij het zware werk doen en jij de lichtere klusjes.

JOOP: Oh Hennie, hou toch op. Je weet zelf ook wel dat het met onze Gijs niks wordt. Die jongen heeft het niet in zich. Hij is geen vakman.

HENNIE: Waarom heb je hem dan naar de schildersvakschool gestuurd?

JOOP: Omdat ik er gek van werd dat hij altijd op zijn kamer zat, achter die computer. Hij is bijna dertig jaar, hij kan niks en hij wil niks.

HENNIE: Hij is nu toch schilder?

JOOP: Op papier wel, maar als je hem ziet staan, dan stromen de tranen je over de schouders.

HENNIE: Is het zo erg?

JOOP: Nog erger, vandaag is hij voor het eerst een hele dag alleen op pad, maar ik hou mijn hart vast.

HENNIE: *(Staat op)* Ik ga maar eens achter het eten aan, want hij zal er zo wel weer zijn.

JOOP: *(Kijkt op zijn horloge)* Ja, dat duurt nog 18 minuten en 7 seconden.

HENNIE: Dat zal nu toch wel een beetje slijten, nu hij werkt.

JOOP: Ik hoop het, maar het zit diep.

HENNIE: De psychiater zegt dat hij er niets aan kan doen.

JOOP: Dat zeg ik ook niet, maar het is wel verschrikkelijk lastig.

HENNIE: We zijn er inmiddels aan gewend, moet je maar denken.

JOOP: *(Kijkt een poosje moedeloos naar buiten)* Ik hoop dat de nieuwe buurman net zo van de boom geniet als wij.

HENNIE: Het leek me wel een aardige man, zo over de schutting.

JOOP: Hij praat wel wat hard. Hij was al lang alleen, begreep ik. Zijn dochter woont nog bij hem geloof ik.

HENNIE: Misschien is hij een beetje doof.

JOOP: *(Stottert)* Ja, dat kan. Dat kun je niet zien, maar dat horen we nog wel.

HENNIE: Ik ben vanmorgen ook nog even bij Greta en Jacob geweest. Ze hebben het mooi voor elkaar in huis, een nieuwe keuken en badkamer. Misschien moeten wij ook eens wat doen, hier en daar. Alles wordt minder.

JOOP: Ten eerste valt dat nog wel mee, en ten tweede kost dat bakken met geld, en ten derde... *(hapert)* dat hebben we niet.

HENNIE: Je kunt toch zelf ook wel wat doen?

JOOP: Ik kan alles wel, maar het ontbreekt me aan tijd en aan zin.

HENNIE: Nou ja, "alles" is veel, maar je kent toch genoeg mensen die je kunnen helpen? Je zit dagelijks in de bouw.

JOOP: Als ik kom, zijn de handige jongens alweer weg. Maar ik heb genoeg gezien om te weten dat ik het zelf zeker net zo goed kan.

HENNIE: Het mooiste zou ik vinden als die paal in het midden van het huis weg zou kunnen.

JOOP: Ja, dat weet ik inmiddels wel. Ik zal binnenkort de bouwtekeningen van het huis eens opzoeken, dan kan ik zo zien of hij weg kan of niet.

HENNIE: Dat heb je me al zo vaak beloofd. Ik ga het eten klaarmaken. *(Af)*

(Joop kijkt naar buiten)

(De deur vliegt open)

MOEDER SLACHTER: *(Met een helm op)* Ik zeg goedemiddag, zit je de burens te beloeren?

JOOP: Dag Moe, nee, ik geniet van de vogels en de eekhoorns.

MOEDER SLACHTER: Oh, nou, van mij mogen ze al dat ongedierte wel uitroeien, want ik heb er niks mee.

JOOP: Ongedierte? Het zijn prachtige dieren van onschatbare waarde voor de natuur.

MOEDER SLACHTER: Natuur, houd toch op. Die natuur heeft meer kapotgemaakt dan dat het goed gedaan heeft. Door die natuur kunnen de boeren niks meer beginnen. Natuurterrorisme noem ik dat.

JOOP: We moeten zuinig zijn op wat er nog is, Moe. De generatie na ons moet ook kunnen eten.

MOEDER SLACHTER: Die generatie is dik genoeg, die kan wel met wat minder toe. Het zijn allemaal nietsnutten.

JOOP: Nou, daar overdrijf je wel wat. Onze Gijs is vandaag voor het eerst een hele dag alleen op pad met de bus, dus je mag hem geen nietsnut noemen.

MOEDER SLACHTER: Ik zeg wat ik wil, ik laat me door niemand de mond snoeren, zeker niet door jou. Hoef je niet meer te werken?

JOOP: Jazeker wel, maar ik neem nu Gijs erbij in zit eens in de veertien dagen een vrije vrijdag en daarom is Gijs vandaag voor het eerst alleen op pad.

MOEDER SLACHTER: Het verbaast me nog dat je dat jong aan het werk hebt gekregen, hij deed toch niet anders dan op zijn kamer zitten?

JOOP: Dat klopt, maar hij heeft onder lichte dwang de schildersvakschool afgerond en nu gaat hij met mij mee om de fijne kneepjes te leren.

MOEDER SLACHTER: Heeft hij er wel zin in dan?

JOOP: Zin is een groot woord, maar hij moet wat.

MOEDER SLACHTER: Ik help je hopen dat het wat wordt, maar ik heb mijn twijfels.

JOOP: Hoe kom je daar nou bij? Als ik er geen vertrouwen in zou hebben, nam ik toch ook geen vrije dag?

MOEDER SLACHTER: En op je vrije dag ga je konijnen zitten kijken?

JOOP: Eekhoorns.

MOEDER SLACHTER: Eén pot nat. Is onze Hennie er niet?

JOOP: Hennie is in de keuken. Gijs is er zo weer en dan wil hij eten.

MOEDER SLACHTER: Is hij nog altijd van slag als het drie minuten later wordt?

JOOP: Ja, daar heeft hij wel moeite mee, ja.

MOEDER SLACHTER: Jullie hebben hem strontverwend, daar komt het door.

JOOP: Het is een aandoening waar die jongen en wij niks aan kunnen doen, Moe. Het heeft niks met verwend zijn te maken.

MOEDER SLACHTER: Ja, dat zegt de dokter ook van Va, maar ik zeg je dat hij niet luistert.

JOOP: Die man is doof en vergeetachtig...

MOEDER SLACHTER: Als het hem uitkomt, maar als een van die klaplopers van de visvereniging hem belt of hij mee gaat vissen, dan hoort hij alles en vergeet hij niks. En het wordt steeds gekker; hij gaat nu ook al twee middagen naar de opvang en een avond naar een zangclubje. Gelukkig wordt hij gehaald en teruggebracht door een wonderlijke verschijning, want ik heb er geen zin in om overal met hem heen te slepen. Het bevalt me prima dat hij steeds weg is, want dan kan ik mijn gang gaan. *(Loopt naar de keuken af)*

JOOP: Als ik Va was, kwam ik nooit meer thuis... *(Pakt de verrekijsker)*

INGE: *(Komt op, zeer degelijk gekleed, met bril en het haar in een scheiding. Ze loopt stijfjes en praat in korte, zakelijke zinnen. Ze zegt de gekste dingen zonder emotie. De situatie is erg ongemakkelijk als zij er is.)* Dag buurman Blom, ik ben Inge van Strik. Dochter van Cor van Strik.

JOOP: D...dag Inge van Strik. Ik ben Joop Blom, schilder sinds 1988 en sinds een maand '1&zn.'1

INGE: Gefeliciteerd met de geboorte van jullie zoon, niks te vroeg.

JOOP: W.. At bedoelt u?

INGE: Normaal wordt een huwelijk in de eerste jaren verrijkt met nageslacht, bij jullie op het nippertje.

JOOP: Nee, niet zo, sinds een maand zit onze zoon in het bedrijf.

INGE: Duidelijk, zeggen wat je bedoelt voorkomt veel vragen en gezeur achteraf.

JOOP: Ik dacht dat een slimme meid dat wel door zou hebben. *(Wil haar een hand geven, maar Inge negeert dat)*

INGE: Ik ben ongevoelig voor vleierij, Joop Blom. Mijn vader komt

vanavond kennismaken. Het zou fijn zijn als jullie dan thuis zijn.

JOOP: Jazeker, laat hem maar komen.

INGE: Hij is doof, dus praat hard en niet te stotterig, je zit op de grens.

JOOP: Onze Gijs komt zo thuis, wil je daarop wachten? Hij is van jouw leeftijd.

INGE: Nee, geen belang bij, ik heb genoeg aan de stemmen in mijn hoofd. *(Af)*

(Hennie en Moe komen op)

HENNIE: Moet je nu eens horen, Joop. Va is gisteravond hals over kop naar het ziekenhuis gegaan met de ambulance.

JOOP: *(Geschrokken)* Wat is er gebeurd dan?

MOEDER SLACHTER: Onze Alie was bij ons met haar “nieuwe vriend,” maar die kerel zeurde zo over aandelen en vastgoed of hoe die rommel ook mag heten, dat Va net deed of hij niet lekker werd en toen heb ik 112 gebeld.

(Joop en Hennie zijn verbijsterd)

MOEDER SLACHTER: Ze waren er zo met de ziekenauto, ze hebben hem een nachtje gehouden ter observatie. Tussen de middag belden ze dat ik hem wel weer kon ophalen.

HENNIE: *(Kijkt naar de klok)* Hoe laat belden ze?

MOEDER SLACHTER: Rond een uur of één.

JOOP: Het is nu bijna vijf uur!

MOEDER SLACHTER: Ja, de tijd vliegt. Hij zal wel zitten wachten, denk ik.

HENNIE: Je kunt die man toch niet de hele middag laten wachten!

MOEDER SLACHTER: Waarom niet? Thuis doet hij ook niks.

JOOP: Misschien zit hij wel buiten op een muurtje te wachten.

MOEDER SLACHTER: Frisse lucht is goed voor hem. Altijd met zijn hoofd tussen de duiven, daar knapt hij ook niet van op.

JOOP: Moet ik hem soms ophalen?

MOEDER SLACHTER: Ben je gek. Ik heb de Solex niet voor niets aangetrapt. Ik ga die kant op. Want die Gijs van jullie zal zo wel thuishkomen, en die kan er niet tegen als er andere mensen zijn. *(Ze graait een hand vol snoep uit haar jaszak en smijt het op tafel)* Geef hem dat maar. Ik heb trouwens ook bericht uit Canada

van mijn zus Abeltje. Het gaat hard achteruit met haar. Ze vraagt of ik nog een keer die kant op kan komen, best mogelijk dat ik erheen ga. *(Af)*

HENNIE: *(Roept haar na)* Ik bel vanavond nog wel even.

MOEDER SLACHTER: *(Schreeuwt van achteren)* Je kijkt maar, als ik niet opneem slaap ik..

JOOP: *(Van slag)* Wat een verschrikkelijk mens, goedbeschouwd, wie doet nou zoiets?

HENNIE: Arme man, zit de hele middag te wachten en heeft geen idee waarop.

JOOP: De nieuwe buurman komt vanavond.

HENNIE: Wat zeg je, hoe weet je dat?

JOOP: Zijn dochter was hier net om dat te melden.

HENNIE: Maar dat kan toch niet zomaar? Ik heb niks in huis, de boel is niet opgeruimd en mijn haar zit helemaal plat. Wat heb je gezegd, dat het niet uitkomt?

JOOP: Het was meer een mededeling dan een vraag, en ik heb gezegd dat we er wel zijn.

HENNIE: *(Paniekerig)* Maar ik heb niks bij de koffie en geen hapjes, de bedden zijn niet opgemaakt en de douche is niet schoongemaakt...

JOOP: Voor zover ik weet komt hij niet douchen en niet slapen. Alleen kennismaken, en er ligt nog genoeg in de kast dat toch een keer op moet. Die eierkoeken zijn al over de datum, die kun je hem wel geven.

HENNIE: Je praat altijd zo makkelijk, maar ik ben degene die erop aangekeken wordt als het niet goed is. Komt die dochter ook mee?

JOOP: Nee, die heeft genoeg aan de stemmen in haar hoofd.

HENNIE: Nou, wat raar gezegd!

JOOP: Ja, ze was kort en duidelijk.

HENNIE: Dat is op zich wel makkelijk.

JOOP: In dit geval voelde dat niet zo.

HENNIE: Wat een verhaal van Moe, dat Va zich heeft laten opnemen om van het gezeur van die vriend van Alie af te komen.

JOOP: Dan moet het wel heel erg zijn geweest, want Va is wel gewend aan gezeur.

HENNIE: Terreur bedoel je. Als ik ooit zo word als mijn moeder, dan moet je het wel zeggen, hoor.

JOOP: Nou...

HENNIE: Hou op, etterbak (*lacht*). ... Wel sneu van tante Abeltje. Moe heeft altijd beweerd dat ze nog een keer heen wil, maar nu is het te laat.

JOOP: Ze zei toch net dat ze nu wil gaan?

HENNIE: Dat zegt ze al jaren. Volgens mij was ze altijd een beetje gek op ome Kees, de man van Abeltje.

JOOP: Leeft die nog?

HENNIE: Jazeker, hij is wat jonger dan tante Abeltje en volgens mij boert hij nog.

JOOP: Je vader wil vast niet mee.

HENNIE: Die wil ze vast ook niet mee hebben.

JOOP: Je moeder zei al dat Va geregeld wordt opgehaald voor activiteiten, en dat ze daar blij mee is.

HENNIE: Va zelf ook wel, denk ik. (*Bedenklijk*) Hij was anders nooit zo uithuizig. (*De deurbel gaat*)

JOOP: Dat zal wel een collecte zijn, die komen altijd rond etenstijd. (*Pakt kleingeld uit een schaalje en loopt naar de voordeur*)

HENNIE: (*Tegen de zaal*) Ik vind het zo gezellig dat Joop een extra vrije dag heeft.

JOOP: (*Komt binnen en maakt het "geen idee" teken naar Hennie*) Een onverwachte gast.

GINA: (*Gekleed in gewaden met hoofddoek en veel sieraden, liefst van hout*) Wees gegroet, lieve zielen, wees vrij, namasté. De naam van dit lichaam is Gina Verdonk. (*Tegen Hennie*) Mag ik u omhelzen? (*Omhelst Hennie 8 seconden. Hennie voelt zich hierbij erg ongemakkelijk*) (*Tegen Joop*) En tedere ziel, mag ik jou ook omhelzen? (*Ook Joop wordt 8 seconden omhelst, en hij is ook erg ongemakkelijk*).

HENNIE: Dag Gina Verdonk, wat verschaft ons de eer voor dit onverwachte bezoek? Gaat u zitten.

GINA: (*Gaat op de grond of in kleermakerszit op een stoel zitten. Ze*

doet alles in alle rust.) Dank jullie wel. *(Ze maakt ook dankbare bewegingen in de ruimte, die gevuld lijkt met entiteiten)* Ik kom hier met een opdracht. Voor alle zekerheid mag ik jullie vragen: is Eberhard Slachter uw vader?

HENNIE: *(Schrikt, slaat haar hand voor de mond)* Ja, er is toch niks ernstigs?

GINA: Nee, gelukkig niet. Maar ik trof hem vanmiddag aan op een muurtje bij het ziekenhuis. Hij zat te wachten tot hij zou worden opgehaald, maar hij wist niet door wie en wanneer.

JOOP: Kent u hem?

GINA: Ja, ik ben zijn vrijwilligster. Toevallig kennen wij elkaar van vroeger. Ik haal en breng hem enkele dagen per week voor uitstapjes.

HENNIE: Oh, gelukkig, ik was al bang dat er iets ernstigs aan de hand was.

GINA: Nee hoor, hij is zo fit als een hoentje, zeker vergeleken met heel veel anderen van onze leeftijd.

JOOP: Ik wilde net zeggen, u bent van zijn leeftijd, schat ik. Ik dacht dat vrijwilligers altijd veel jonger waren.

GINA: Ik heb ervoor gekozen om tot op hoge leeftijd gezond te blijven en anderen te helpen.

HENNIE: Daar kies je niet voor, daar heb je gewoon geluk mee.

GINA: Jij gelooft wat jij gelooft, Hennie, maar ik wil jullie iets heel persoonlijks vragen. Als jullie niet willen antwoorden, is dat ook oké. Kan het zijn dat je vader in zijn relatie met je moeder stress ervaart?

HENNIE: *(Defensief)* Wat bedoelt u daarmee?

JOOP: *(Grijnst vol begrip)*

GINA: Telkens als ik Eberhard ophaal, straalt hij, en als ik hem terugbreng, kruipt hij in zijn schulp. Alsof hij bang is.

HENNIE: Daar hoeft u zich geen zorgen over te maken, hoor. Mijn vader en moeder zijn al vijfenvijftig jaar getrouwd.

GINA: Dat zegt niet alles over gelukkig zijn.

HENNIE: Waar wilt u naartoe?

GINA: Ik zie en voel dingen. Ik voel bijvoorbeeld dat er in dit huis een heel bijzondere ziel aanwezig is. Een geest met uitzonderlijke

talenten, maar die wordt door de omgeving niet gezien. *(Ze staat op)* Ik heb lang geleden iets gedaan wat ik niet meer goed kan maken en waar ik spijt van heb. Misschien is het daarom dat ik me het lot van veel mensen aantrek. Ik wil jullie vragen: let op jullie vader, hij kan rare dingen doen. Dit lichaam verlaat jullie voor nu, maar een stukje van mij blijft hier om over jullie te waken en om de bijzondere geest te helpen in zijn zoektocht naar verlichting. Hier is een kaartje met mijn telefoonnummer, mochten jullie mij ooit moeten bellen. Wees gegroet en leef in vrede met uw schepper, namasté... *(Ze verlaat de kamer, af)*

(Stilte)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto